

XXII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Tilsyn med Pleiebørn.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 17de December 1886.)

Udvalget kan ganske tiltræde Udtalelserne i Bemærkningerne til Lovforslaget om, at Tilsynet med Pleiebørn er et af de vigtigste Led af de Foranstaltninger, som tilsigte at forbedre de nægte Børns Stilling i Samfundet, og ihvorvel et saadant Tilsyn maa antages i ikke saa Kommuner at være ordnet paa en tilfredsstillende Maade gennem de af Justitsministeriet approberede Sundhedsvedtægter, kan der ikke være Tvivl om det Formaalstjenlige i, at der ved Lov bliver givet almindelige for hele Landet gjældende Regler i den Henseende. — Det vil altid have sin Vanskelighed at finde den hensigtsmæssigste Maade for Ordningen af et saadant Tilsyn, men Udvalget skjønner ikke, at der kan findes nogen bedre Maade end den i Lovforslaget valgte, nemlig at søge at formaa paalidelige Mænd eller Kvinder til at paatage sig Tilsynet med Pleiebørnene. Det næste Spørgsmaal er da, hvorledes skal man finde disse Mænd og Kvinder, og hvorledes opnaar man at formaa dem til at paatage sig denne Kjærlighedsgjerning og yde den personlige Opoffrelse, som altid vil være forbunden med at udføre et saadant Tilsyn. Forslaget

gaar ud paa, at Virksomheden i saa Henseende paalægges Politimesteren, men Udvalget tror ikke, at Politimesteren vil være den rette Autoritet at overdrage dette Hverv til. Politimestrene ere bebyrdede med saa mange og forskelligartede Forretninger, at det turde være tvivlsomt, om de vilde kunne offere den fornødne Tid og Omhu paa at træffe de bedste Valg omkring i Sognene, og dertil kommer, at de ikke kunne formodes at have den fornødne Personalkjendskab til Befolkningen, saa at de, for at kunne træffe de rette Valg og finde de til Hvervet villige Personer, maa ty til Andres Hjælp. Det vil da ligge nærmest, at de henvende sig til Sogneraadene med Anmodning om at udpege nogle paalidelige Mænd eller Kvinder og søge at formaa dem til at føre Tilsyn med Pleiebørnene. Der er her Tale, ikke om en Politiforanstaltning, men om en human Virksomhed, hvor man appellerer til Folks Bevillie, og som nærmest har en kommunal Karakter. Udvalget skjønner derfor ikke rettere, end at Valget af de omhandlede Mænd og Kvinder, hvilket Valg er Hovedpunktet i den hele Foranstaltning, bør lægges i Hænderne paa Kommuneraadene, idet